

Tisztelt Gyászoló Család, Tisztelt Gyászoló Egybegyűltek!

Szomorúan kellett tudomásul venni a hírt, hogy Dr. Kuroli Géza professzor 2016. augusztus 24-én súlyos betegségben, 80. életévében elhunyt.

Dr. Kuroli Géza meghatározó óvári egyetemi tevékenységének ismertetését vastag betűvel szedik majd az Alma Mater jövőbeni történetírói, mert személyisége és munkássága nélkül aligha bizakodhatnánk az Akadémia megalapításának 200. évfordulójának közelgő megünneplésében. Nem lebecsülve a korábbi vezetők tevékenységét, minden túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy az 1985-94-ig tartó történelmi időszakban, amikor dékánként állt a Kar élén, olyan fejlesztéseket hajtott végre, melyek hosszú évtizedekre meghatározták a Kar életét. Megépült a Gazdász Hotel, az Aula, ismét a Kar használatába került a Deák téri épület, rendbe hozták a Vár és Várkapitány épületeket, létrejött a Biotechnológiai Állomás, jelentős fejlesztések történtek a Tangazdaságban és még hosszasan sorolhatnánk az infrastrukturális fejlesztéseket.

Kuroli professzor jól tudta, hogy az emberi erőforrások fejlesztése nélkül nem lehet minőségi felsőoktatást végezni, ezért számos jól képzett és tudományos fokozattal rendelkező szakembert alkalmazott. Dékáni vezetése idején 20 egyetemi tanár oktatott és

kutatott a Karon, melyből 10 viselte az akadémiai Doktori címet. Az összes oktatók túlnyomó része rendelkezett tudományos fokozattal.

Jól tudta, hogy a megújult tanári kar és a kiépített infrastruktúra több, országosan is egyedülálló lehetőségeket ad Óvár számára. Kapcsolatot épített ki a bécsi Élelmiszer-vizsgáló Intézettel és annak mintájára lerakta az alapjait a későbbi Élelmiszertudományi Intézetnek. A szaktanácsadásnak és a továbbképzéseknek, is nagy szerepet szánt, támogatásával indult be a szaktanácsadó szakmérnök és a növényvédelmi szakmérnök képzés. Talán legkiemelkedőbb, előrelátó tevékenysége volt az első Doktori Iskola megszervezése, mely 2000 óta több tíz doktorandusznak adott PhD tudományos fokozatot.

Kuroli professzor jól tudta, milyen fontos jelentősége van a külkapcsolatoknak. Vezetése idején több száz egyetemi hallgató végzett tanulmányokat és gyakorlatokat a világ számos országában. Jó kapcsolatot alakított ki az ausztriai egyetemi és kamarai szervezetekkel, számos felvidéki, kárpátaljai, erdélyi és vajdasági hallgatót fogadott be és biztosította tanulmányaik elvégzését.

Hosszasan sorolhatnánk Kuroli professzor érdemeit, melyek mögött egy szigorú, határozott, célratörő embert ismerhettünk meg.

Azért ért el sok eredményt, mert az ügyek elhatározása után azok végrehajtásban nem ismert kompromisszumot és késlekedést, a határidőt és a minőségi munkát szigorúan betartatta. Hála a sorsnak, hogy évtizedeken át közvetlen közelségében dolgozhattam és megismerhettem racionális munkamódszerét, amely melegszívű, segítő szándékú, embert szerető tulajdonságaival párosult. Csodáltam bölcsességét, történelmi műveltségét és szakmai tudását. Ügyelt arra, hogy sohasem bántson meg senkit, eltérő véleményét különleges finom megfogalmazásban, de sohasem bántó stílusban mondta el.

Kollégáink közül valaki találóan úgy jellemezte Kuroli professzort, hogy Ő volt az „önzetlen építő”. E találó jelző azt is jelenti, hogy vezetői tisztségeiben mindent a köz érdekében tett, nem halmozott fel vagyont, szerény körülmények között élt és dolgozott.

Mondják, hogy egy ember későbbi jellemvonásait a gyermekkori élmények nagyban befolyásolják. A gyermek Kuroli Géza 1936 októberében Szerecsenyen (Pápa mellett) született paraszti családban. Nyolc éves korában elveszítette édesanyját, majd hamarosan édesapja is hadifogságba került. A kegyetlen történelmi helyzet, a kilátástalanság gyermekkori traumája nyomott hagyott a gyermek életében - és későbbi elmondása szerint - ekkor határozta el azt, hogy jó tanulással és szorgalmas munkával saját kezébe veszi sorsát. Az általános iskolát kitűnő eredménnyel végezte el és

gimnáziumba szeretett volna beiratkozni. Szándéka ellenére textilipari középiskolába irányították, amelyet becsülettel és jó eredménnyel elvégzett. Középiskolai tanulmányainak befejeztével a Szentgotthárdi Selyemszövő Gyárban helyezkedett el, ahol felfigyeltek szorgalmára. Akarata ellenére felvették a Műegyetemre, de 1956-ban inkább Óvárt választotta. Első éves gazdászként súlyosan megsebesült a hírhedt magyaróvári sortűzben és öt hónapon át a győri Honvéd kórházban lábadozott, gyógyulása érdekében hét műtétet hajtottak rajta végre. Orvosi vélemény szerint menthetetlennek nyilvánították és ezért az első éjszakát az elkülönítőben töltötte. Időközben ajánlatot kapott svédországi gyógykezelésre, de azt visszautasította. Legyengült állapotban, halasztva teljesítette a vizsgakövetelményeket és a másodévtől

már együtt haladt évfolyamtársaival. Tudomásul vette, hogy a maradék energiával gazdálkodni kell és határozott akaraterővel bizonyítani az életre és az emberi teljesítményre való alkalmasságát. Az időközben négy évre emelt tanulmányi idő végén 1960-ban jeles eredménnyel államvizsgázott.

Az élet sorscsapásaitól megedzett fiatalember a főiskola elvégzése után rövid ideig a gyakorlatban dolgozott, majd időközben elvégezte a növényvédelmi szakmérnöki szakot. 1962-ben meghívást kapott a Növényvédelmi Tanszékre és ezután a

növényvédelem tudományába vetette magát. Számos tudományos témát kutatott a növényvédelem területén. Kutatásainak eredményeit feldolgozva 1967-ben egyetemi doktori, 1972-ben kandidátusi, 1995-ben a mezőgazdasági tudomány doktora fokozat viselője lett. Egyetemi adjunktusi kinevezést kapott 1967-ben, egyetemi docensit 1974-ben, egyetemi tanárit 1983-ban.

Kuroli professzor több ezer egyetemi hallgatót oktatott. Előadásaira alaposan felkészült, a rend és a fegyelem híve volt. Nála a tanóra 8 órakor kezdődött és nem 8 óra után 5 perccel. A számonkérésben is következetes volt, tudta, hogy a növényvédelem tudományában a félismeretek nem vezetnek eredményre. Úgy gondolom, hogy az Ő eltávozásával egy korszak is lezárult

Tudományos dolgozatainak száma meghaladta a 450-et, melyekre több, mint 300 alkalommal hivatkoztak. A Növényvédelmi Tanszéket 31 éven át vezette. A növényvédelem fejlesztésében végzett tevékenységére felfigyelve, több hazai szakmai szervezet bizottságának tagja, ill. vezetője volt. Kar vezetésében 22 évig teljesített szolgálatot. Volt dékánhelyettes (4 cikluson át), rektorhelyettes (1 ciklusban), dékán 8 és fél évig (2 cikluson keresztül). A többirányú munkavégzés mellett aktív résztvevője volt a tudományos közéletnek. Részt vett a tudományos fokozatok elnyerésére benyújtott értekezések (MTA doktori, kandidátusi, PhD) Bíráló Bizottságának munkájában, 63 alkalommal.

Több éven keresztül részese volt az Egyetem és a Kar testületeiben folyó munkának. A Kari Tanácsnak 24 évig volt tagja, ebből nyolc és fél évig elnöke, az Egyetemi Tanácsnak 17 évig tagja, a Dékáni Tanácsnak 18 és fél évig tagja, ebből nyolc és fél évig elnöke, a Rektori Tanácsnak 11 évig volt tagja. Az egyetem Habilitációs Bizottságának 1995–1997-ig elnöke volt. A dékánsága alatt létesített 5 alapítványnak elnöki tisztét is betöltötte.

Pályafutása során több szakmai szervezetben és tudományos testületben, szakmai folyóiratok szerkesztő bizottságaiban vállalt feladatot.

A több vonalon futó párhuzamos munkásságát elismerték és díjazták. Számos kitüntetés és díj tulajdonosa.

Intézmény vezetői, fejlesztő és szakmai munkáját a Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztje, Polgári Tagozat kitüntetéssel 1993-ban elismerték el.

Nívódíjak, emlékérmék sokaságát, a növényvédelem fejlesztéséért adományozható összes díjat elnyerte.

Különös megtiszteltetésnek tartotta a Wittmann Antal díjat, amelyet 2014-ben adományoztak számára. Néhány nappal ezelőtt Mosonmagyaróvár Város Önkormányzata a város fejlesztésében elért eredményeiért a Pro Urbe díjban részesítette.

1962-ben kötött házasságot Szitás Valériával, akivel 53 éven át boldog házasságban élt. Házasságukból két lányuk: Éva (1965) és Mónika (1971) született, mindketten agrármérnökök.

Ők és unokái Márk, Gergő, Kata és Anna gyászolják. Fájdalmatokat enyhítse az a tudat, hogy nagyszerű édesapátok és nagyapátok volt, emlékét tisztelettel őrzi a sokezer tagot számláló agrárszakemberek családja.

Géza bátyám nyugodj békében.